

Az én nagyapám

Mint minden vasárnap, nagyapa ma is pontosan érkezett értem. Az előtérben levette szürke kalapját, kabátját, közben segített felöltöznöm. Vasalt ingben, és nadrágban jött ilyenkor, és furcsa szúrós, erős illata volt. Nagyon szeretett engem, két fia után már nagyon vágyott egy kislányra is a családba. A sors úgy hozta, hogy egyedüli unokája lettem.

Gyalog indultunk el a templomba. Mindig egy megszokott útvonalon sétáltunk, közben sokat beszélgettünk. Először elértük az iskolát, ahová az apukám, a keresztapám, és én is jártam. Ilyenkor lassan haladtunk a kerítés mellett, ahol már nagyon nagyra nőttek azok a fák, amelyeket még nagyapa ültetett hajdanán, és amelyek olyan sok játék helyszínei voltak mindnyájunknak. Sok mindenre nem, de arra tisztán emlékszem, amikor egy különösen rossz gyerek a fa ágait rángatta, hát nagyon dühös tudtam lenni, és azonnal rászóltam, hogy hagyja abba.

Utunk egy parkon vezetett tovább, ami telis-tele volt óriási gesztenyefákkal. Ősszel mindig gyönyörű a természet. A fák felöltik őszi ruháikat, milliónyi színben pompáznak, némelyük már kezdi lehullatni a leveleit is. A madarak vígan csiripelnek, élelem után kutatva, a mókások szorgalmasan hordják a talált magokat téli ennivalónak. A nagyapám minden évben készített madáretetőket fából, mert ő nagyon ügyes volt az ilyen munkákban. Aztán nagymama telerakta ezeket mindenféle magokkal, ne éhezzenek szegény kis fiókák. Ahogy mentünk, a földön mindent betérített a gesztenye. Szedtünk hát belőlük párat, jó mélyen zsebre dugtuk őket, majd otthon csinálunk belőlük emberkéket, vagy állatokat még nem döntöttem el akkor.

Még egy kis rövid séta, és már ott is voltunk a templom kapujában. A templomunk kertje óriásinak tűnt. Egy nagy parkra emlékeztetett, tele virágokkal, fákkal, bokrokkal. A templom olyan magas, hogyha felnézek a tetejére, akkor elkap a szédülés. Nem is látom a tetején a keresztet. Vannak még padok is, bár még nem láttam azokon soha ülni senkit. Talán a papok ülnek rajta néha, délutánonként.

Nagyapa és én nagyon szerettük ezeket a vasárnapokat, főként, amikor csak mi ketten mentünk. Anya és nagymama ilyenkor otthon főztek, és mire hazaértünk, mindig meg volt terítve a finom ebédhez.

Beléptünk, keresztet vetettünk, és felsétáltunk a szűk lépcsőn, hogy megkeressük a helyünket az orgona mellett. Szerettünk fent ülni, innen jól látni mindent, és szeretem az orgona hangját is közről hallgatni. A kántor egy néni, mesés, zengő hangja van. Van valami különösen megnyugtató a hangjában. Elkezdődött a mise. Egy kis idő után, kicsi ujjaim, matatni kezdtek a zsebemben. Már nagyon vártam azt az időt, amikor én is kaphatok majd ostyát. Amikor besorakozhatok a nagyok közé, és már nem kell eltakarnom az ujjammal a számomat.

Azt számolgattam éppen, hány évet kell még erre várnom, de abban a pillanatban kiesett a gesztenye a kezemből, és hangos koppanásokkal ért a padlóra. Mindenki felnézett, én pedig lángvörös arccal elszégyelltem magam. Ekkor nagyapa a fülembe súgta:

- Egy templomban soha nem kell szégyellned magad. Légy büszke, hogy itt vagy a mai misén, hogy tagja vagy az egyháznak a családdal együtt! Semmi rosszat nem cselekedtél!

A pap bácsi is elmosolyodott, így megnyugodtam.

Tovább folytatódott a mise, majd amikor hazaértünk, a húsleves már ott gőzölgött az asztalon.

Ma már megnőttem. Hála a neveltetésemnek, egy egyházi gimnáziumban tanulok. Ma már nem a nagyapámmal járok a templomba, mert egy téli éjszakán itt hagyott bennünket. Ma már kapok ostyát én is, ma már felolvasok, de még szedek gesztenyét, bár nem csapok zajt vele a misén, és még mindig szeretek az orgona mellé ülni.